

Biesiadne, Sadźmy róże/Przy sadzeniu róż

Sadźmy, przyjacielu, róże!
Długo jeszcze, długo światu
Szumieć będą śnieżne burze,
Sadźmy je przyszłemu latu!

My, odbici z niw rodzinnych,
Może ich nie ujrzym kwiatu,
A więc sadźmy je dla innych,
Szczęśliwyszemu sadźmy światu!

Jakże los nasz piękny, wzniosły!
Gdzie idziemy - same głogi;
Gdzieśmy przeszli - róże wzrosły,
Więc nie schodźmy z naszej drogi!

Idźmy, szczepmy! Gdy to znuży,
Świat wiecznego wypocznienia
Da nam miłszy kwiat od róży:
Łzy wdzięczności i wspomnienia.
Sadźmy, przyjacielu, róże!
My, odbici z niw rodzinnych,
Jakże los nasz piękny, wzniosły!...x3